

**Pan
Tadeusz Chrószcz
Przewodniczący Rady
Powiatu Wodzisławskiego**

temat: nadmierna populacja dzikich zwierząt

WICEMARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Grzegorz Boski

Urząd Marszałkowski
Województwa Śląskiego
ul. Ligon 46
40-037 Katowice

TELEFON +48 32 20 78 292

sekretariat.boski@slaskie.pl
slaskie.pl

W nawiązaniu do Państwa apelu złożonego przy piśmie nr WRZ.0008.5.2026 z 26 czerwca 2026 r. (dokument elektroniczny, data wpływu do tut. Urzędu 29.06.2026 r.), ws. podjęcia przez Sejmik Województwa Śląskiego uchwały w sprawie ograniczenia populacji dzików, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ustawa z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (tekst jednolity Dz. U. z 2025 r., poz. 539), przewiduje możliwość odłowu, odłowu wraz z uśmierceniem lub odstrzale redukcyjnym w przypadku stałego przebywania zwierzyny łownej na terenach zabudowanych oraz szczególnego zagrożenia w prawidłowym funkcjonowaniu obiektów produkcyjnych i użyteczności publicznej. Decyzję taką w porozumieniu z Polskim Związkiem Łowieckim wydaje starosta na podstawie art. 45 ust. 3 ww. ustawy.

Przepis ten stanowi podstawę prawną do prowadzenia odłowów i odstrzałów zwierząt poza obwodami łowieckimi, w tym na terenach zurbanizowanych. Stosowany jest zwykle w związku ze stałym przebywaniem zwierząt w danej okolicy. Za całość prawidłowej gospodarki łowieckiej odpowiadają dzierżawcy lub zarządcy obwodów łowieckich gospodarujący na danym terenie.

Natomiast przepisy art. 33a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r., poz. 1580 zwanej w dalszej części pisma u.o.z.) stanowi, iż „w przypadku gdy zwierzęta stanowią nadzwyczajne zagrożenie dla życia, zdrowia lub gospodarki człowieka, w tym gospodarki łowieckiej, dopuszcza się podjęcie działań mających na celu ograniczenie populacji tych zwierząt”.

Z cytowanego przepisu wynika, że przesłanką podjęcia przez sejmik działań mających na celu ograniczenie populacji zwierząt jest nadzwyczajne zagrożenie ze strony zwierząt dla życia, zdrowia lub gospodarki człowieka, w tym gospodarki łowieckiej. Ustawa Prawo łowieckie oraz inne obowiązujące akty prawne nie definiuje pojęcia: „nadzwyczajne zagrożenie”. Wskazać należy, że nadzwyczajne zagrożenie należy odróżnić od zagrożenia zwyczajnego, przy czym to ostatnie rozumieć należy jak zagrożenie typowe, charakteryzujące się

względną regularnością występowania niekorzystnych zdarzeń, o typowej skali i natężeniu. Zatem nadzwyczajne zagrożenie rozumieć należy jako stan nietypowy, wyjątkowy, charakteryzujący się dużą skalą i natężeniem, znaczącą wielkością terenu zagrożenia powstający w wyniku nagłych zdarzeń.

Istotne wyjaśnienie pojęcia „nadzwyczajnego zagrożenia” w kontekście komentowanych przepisów przedstawił w uzasadnieniu wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 11 kwietnia 2018 r., II SA/Go 103/18.

Zdaniem Sądu „*pod pojęciem tym należy rozumieć sytuacje, zdarzenia gwałtowne, w sposób znaczący odbiegający od przeciętnej sytuacji z jaką ma się zazwyczaj do czynienia, które pociągają za sobą jednocześnie zagrożenie dla życia, zdrowia lub gospodarki człowieka, w tym gospodarki łowieckiej. Tym samym pod pojęciem nadzwyczajne zagrożenie dla życia, zdrowia, gospodarki człowieka użytym w art. 33a u.o.z. należy rozumieć m.in. realne niebezpieczeństwo wyrządzenia szkody w rozmiarze znacząco odbiegającej od dotychczas wyrządzanej na danym terenie przez zwierzynę wolno żyjącą, będącą następstwem np. wzrostu jej populacji, w sposób uniemożliwiający sprawowanie nad tym kontrolę w ramach prowadzenia racjonalnej gospodarki. Zagrożenie, o którym mowa w art. 33a ust. 1 u.o.z. musi zatem mieć kwalifikowaną postać, odbiegającą w sposób drastyczny od zagrożenia jakie niosą za sobą normalne sytuacje związane z prowadzeniem przez człowieka gospodarki na terenie na którym żyją jednocześnie dzikie zwierzęta. Instytucja wskazana w art. 33a ust. 1 u.o.z. nie może zastępować prowadzonej przez uprawnione do tego podmioty racjonalnej gospodarki łowieckiej, nawet wówczas, gdy nie jest w danym okresie prowadzona, jeżeli nie została spełniona przesłanka nadzwyczajnego zagrożenia wskazanych w nim dóbr*”.

Mając na uwadze powyższe, odnosząc przedmiotowe definicje do zachowań zwierząt podkreślić należy, że w przypadku dzikiej zwierzyny, przy dzisiejszym stopniu rozwoju cywilizacyjnego i związanej z tym urbanizacji, zjawiskiem powszechnym jest wkraczanie dzikich zwierząt na tereny gminne, co niesie za sobą różnego rodzaju zagrożenia, które uznać należy za typowe, zwyczajne, o ile zachowania zwierząt zgodne są z ich naturą oraz gdy nie mamy do czynienia z ich nagłym, gwałtownym wzrostem na dużą skalę.

Do takiego gwałtownego wzrostu zdarzeń mogłoby dojść w wyniku nagłego zwiększenia migracji zwierząt (np. w przypadku powodzi, pożaru lub zajęcia przez człowieka naturalnych obszarów bytowania zwierząt dzikich), co pociągałoby za sobą znaczny wzrost ich liczebności na danym terenie w krótkim okresie czasu.

Zagrożenie, o którym mowa w art. 33a ust. 1 ustawy musi zatem mieć kwalifikowaną postać, odbiegającą w sposób drastyczny od zagrożenia jakie niosą za sobą normalne sytuacje związane z prowadzeniem przez człowieka gospodarki na terenie na którym żyją jednocześnie dzikie zwierzęta.

Reasumując powyższe należy stwierdzić, że brak jest przesłanek do kierowania projektu uchwały dot. ograniczenia populacji zwierząt na podstawie art. 33a ustawy o ochronie zwierząt pod obrady Sejmiku.

Dokument podpisany elektronicznie przez:
Grzegorz Boski; Urząd Marszałkowski
Data podpisu:
2026.07.23 10:16:25.

Otrzymują: Adresat,
do wiadomości: Przewodniczący Sejmiku Województwa Śląskiego,
 kopia a/a